

Homenatge a Robert Bresson

Dues classes de pel·lícules: les que empren els recursos del teatre (actors, posada en escena, etcètera) i utilitzen la càmera per reproduir; les que empren els mitjans del cinematògraf i fan servir la càmera per a *crear*.

Un petit tema pot servir de pretext a combinacions múltiples i profundes. Evita els temes massa vastos o massa llunyans, en què res no t'indica quan t'extravies.

Una cosa errada, si la canvies de lloc, pot ser un encert.

El que està destinat a l'ull ha de repetir el que està destinat a l'oïda.

Si l'ull és conquerit per complet, no doneu res o quasi res a l'oïda.* No es pot ser tot ull i tot oïda.

Un so no ha d'acudir mai a l'ajut d'una imatge, ni una imatge en auxili d'un so.

Si un so és el complement obligat d'una imatge, donau preponderància sigui al so, sigui a la imatge. En paritat, es fan malbé o es maten, com es diu dels colors.

Si se sol·licita només l'ull, l'oïda esdevé impacient. Si se sol·licita només l'oïda, esdevé impacient l'ull.
Utilitzau aquestes impaciències.

Potència del cinematògraf que s'adreça als sentits de manera regulable.

...l'actor ens ha fer creure que la causa rau en ell.

Les coses molt en desordre o molt en ordre s'igualen, no es distingeixen més. Produeixen indiferència o tedi.

El cinema no va partir de zero. Tornau a posar-ho tot en tela de judici.

* I a la inversa, si l'oïda és conquerida per complet, no doneu res a l'ull.

